

Cantilena comunale

Dikt ur *Kriser och kransar* (1926)

Med en maklighet, som sinnet söver,
skutan glider genom öppna bron.
Varsamt vattnet fransas fram i fören,
sammanblandar fragg och blanka ören.
Siltersnören
lindas upp vid vågens skvalp och ton.
Himlen sprider matta sken däröver.
Välbehag i skymning.
Stjärnbehag i skymning.
Vita häckblom, mörka bladverk – nattens skönhetsdon.

Stadens småhus, som sig hopatränga
omkring samlingstankars stora hus,
gömma skönhetsland bak stängda grindar.
Luktärtsreva vid staket sig lindar.
Vilsna vindar
blom till fjärl gör vid fladdersus.
Sus och sömn bland ros och blad, som klänga ...
Slumra småstadshjärta
med din storstadssmärt!
Slumra gott i gråa husen vid kastanjens brus!

Alla blå inkorporeringsdrömmar,
som i dagens marknad röja sig –
alla nyttans vyer staden målar,
plånas ut, när sommarnatten prålar,
blomman strålar
pudervit vid trappa, prång och stig.
Kall beräkning flyr – naturen ömmar,
och Provinsens andar
doft kring teglet blandar,
träda kransade till torget: "Barn, vi älska dig!"

Steg på avstånd lugnt och tydligt höras.
Ej så länge – ljudets död är snar ...
Trottoaren letar sig förveten,
alabasterblek från mörka vreten.
Evigheten
når den visst vid sjön, som blånar klar
och med rymden synes sammanröras.
Himlen nu tycks låna
vattnets silvermåna.
Vattnet lånar himlens blånad – vänskap uppenbar.

Här vid andetag från strandens dyning
kan man fri från frusna tankar gå.
Vaka, medan stjärnor silverkalka
murars rader – och vid ökad svalka
gräsets halka,
morgonljudens klarheter förstå.
Enkla hjärta, njut i rosig gryning!
Fin din stad i ljusning
står vid sång och susning.
Klappa stolt, med världsstadsglädje, i din glömda vrå!